05/06. SATURDAY AFTER THE THIRD SUNDAY IN LENT W/ COMMEMORATION OF ST. GABRIEL, ARCHANGEL // SANCTUS & FELICITY

Collect at St. Vitals "ad duas domos." Station at St. Susanna.

St. Vitals was dedicated by Innocent I (402-17) to the martyrs Vitalis, Gervase, and Protase. The Basilica of St. Susanna is the ancient titulus Gai, called also after the saint's illustrious and Christian family, the mother and niece of the Pontiff who performed the dedication; it rises on the ruins of an ancient Roman building that two houses, all duas domos! and was a parish church in the time of Pope Symmachus (498-514).

The story of Susanna, so familiar to the early Church, and so often reproduced in the paintings of the Catacombs, is that of a pure soul with sorrowful experience. Susanna prefers to fall a victim to the vengeance of her accusers rather than sin against God. She places all her trust in the Lord, and her prayer becomes her salvation.

The holy Gospel describing the scene where the woman taken in adultery is brought before Christ, is a great consolation for sinners who cannot always have to regain the esteem of their fellow men but who hear the voice of God within them saying: Neither do I condemn thee.

INTROIT Psalms 5: 2-3

Verba mea auribus pércipe, Dómine, intelligére clámorem meum: intende voci orationis meæ, rex meus et Deus meus. (Ps. 5: 4). Quóniam ad te orábo, Dómine: mane exáudies vocem meam: mane astabo tibi et vidébo tuam. Verba mea auribus percipe, Domine, intellige clamorem meum: intende vocí oratiónis meæ, Rex meus et Deus meus.

COLLECT

Præsta, quæsumus, omnípotens Deus: ut, qui se, affligéndo, a delíctis abstinémus, ánimo ad sánctum cuéjus júbilem, tuo munímine, nostrum Jesum Christum, Filium tuum: qui tecum vivit et regnat in unitáte Spíritus Sancti, Deus, per ómnia sæcula sæculórum.

LESSON Daniel

13: 1-9, 15-17, 19-30, 33-62

In diébus illis: Erat habitátor in Babylóne, et nómen ejus Joákim: et accépit uxórem nómine Susánnam, filiam Helciæ, pulchram nimis, et timéntem Deum: quæ étenim mater erat instítuta, filios suos sicut suam secúndum legem Mosi. Erant autem duo senes de plebe, et judíces populi, et constítuit eos Dóminus judícium justórum. Factum est autem, cum observárent diem, ingressa est aliquándo sicut heri et hódie vidéns, cum duóbus solis puéllis, voluítque lavári in pomário: nesciébat enim quod senes illi vidíssent eam. Cumque exísset ad lavándum, dormiébat Susánna, et ait: Adgúnite mihi unctiónem meam, et ádjice fores pomárii, ut lavem. Quod ut fecérunt, ádjicit fores pomárii, et exíerunt per ostíolum, ut adférrent ea quæ jussérat. Et nésciunt quod duo senes, qui latébant, intrássent. Et statim ut exíerunt, et ipsi ad eam cucúrrerunt, et ait: Ecce fores pomárii claudúntur, et nemo nos vidébit: consentiéntes ergo mecum, et accumbámus simul: quia si nolúerit, dicémus quod júvenis tecum fuérit, et ídeo dimísserit ancíllas suas a se. Ingémuit Susánna, et ait: Angústiæ sunt mihi undíque: si enim hoc fécero, mors mihi est: si autem non egero, non effúgiam manus vestras. Melius est mihi absque opere iniquitátem in manus vestras, quam peccáre in conspéctu Dómini. Et exclamávit voce magna Susánna: exclamávit autem et senex advérsus eam. Et cucúrrit unus ad fores pomárii, et aperuérunt. Ergo ut audívit clamórem famúli domus in pomário, irrúpit per posticum, ut vidéret quidnam esset. Postquam autem senes locúti sunt verba sua, erubuérunt servi vehementer: quia numquam dícta fuerat sermo hujusmódi de Susánna. Et factum est, cum venísset crástina, Cumque venísset populus ad Joákim conjugem ejus, venérunt et duo senes, pleni iniqua cogitatióne advérsus Susánnam, ut addúcerent eam mortí. Et dixérunt coram pópulo: Mittátur ad Joákim et Helcíam: et mittébatur Joákim. Et statim misérunt. Et venit parentibus ejus cum omni turba sua: fuítque ejus pulcra, dies fuéris nimis, et ignorántia illórum. Et mittébant ut addúcerent eam. Et ecce omnes lacrimabántur, quæ noverant eam. Et exclamávit vox